

ประวัติบ้านหนองเอี่ยนดง

บ้านหนองเอี่ยนดง มีชื่อเดิมว่า “หนองกลางดง” เมื่อประมาณปี พ.ศ. ๒๓๓๕ ได้มีราษฎรที่อพยพมาจากเวียงวัง นาจาน (ปัจจุบันเป็นบ้านนายอฝ่งลาว) ตอนกลางของประเทศลาว ในสมัยนั้นเกิดโรคระบาดและเกิดภัยพิบัติอย่างรุนแรง ชาวบ้านโดยทั่วศรีมะโฮม ท้าวไชยคม และท้าวพันเพ็ง จึงรวมตัวไพร่พลอพยพหนีโรคภัย ลงมาทางทิศใต้ของประเทศ ข้ามแม่น้ำโขง (แม่น้ำโขงในปัจจุบัน) ขึ้นฝั่งบริเวณพระธาตุพนม (พระธาตุพนมในปัจจุบัน) เดินลัดเลาะป่าดงพงพีมาทางทิศตะวันตกระหว่างทางมีแต่สัตว์ร้ายนานาชนิด ไม่ว่าจะเป็นช้าง เสือ สิงห์ งูเงี้ยวเขี้ยวขอ จากไพร่พลที่อพยพมาจากฝ่งลาว จำนวน ๓๐ กว่าคน ก็ตายระหว่างกันเดินทางทำให้ราษฎรที่มาด้วยกันร่อยหรอลง จนมาถึงเทือกเขาภูพาน ก็พากันเดินมาตามเทือกเขาไปทางทิศใต้ ท้าวศรีมะโฮม มีเพื่อนรักอยู่คนหนึ่งเดินทางมาก่อนหน้านั้นชื่อว่า “เพี้ยพร” แต่ไม่รู้ว่เพี้ยพรมาพำนักอยู่บ้านอะไร ท้าวศรีมะโฮม และหมู่คณะก็เดินทางมาถึงภูผาชัน (ภูผาชันในปัจจุบัน) คิดว่าจะพาคณะที่เดินทางมาด้วยกันปักหลักทำมาหากินบริเวณพื้นเว้งวังบนสันภูที่มีน้ำและอาหารที่อุดมสมบูรณ์ วันหนึ่งอยู่ได้ไม่นานขณะที่ท้าวศรีมะโฮม ออกล่าสัตว์ ก็เดินทางมาถึงผาที่มีความลาดชันฝั่งทิศตะวันออก ก็มองลงไปที่ราบลุ่ม เห็นกองไฟที่ชาวบ้านจุดเผาอยู่ ก็คิดว่าคงมีประชาชนที่อยู่ราบลุ่มแน่นอน จึงตัดสินใจเดินลงมาถึงที่กองไฟ ถามว่าเป็นบ้านอะไร ชาวบ้านบอกว่าบ้านเหล่า (บ้านเหล่าในปัจจุบัน) จึงถามชาวบ้านว่ามีคนชื่อเพี้ยพรเดินทางมาที่นี่หรือเปล่า บังเอิญเพี้ยพร ได้มาพักที่บ้านเหล่าพอดี ทั้งคู่ได้พบกัน จึงมีการกินเลี้ยงกันอย่างสนุกสนานเนื่องจากห่างกันมานาน คิดว่าตายจากกันไปแล้ว ท้าวศรีมะโฮมเมื่อได้พบกับเพื่อนรักแล้ว ก็กลับขึ้นไปที่ดินเองพัก จึงได้ชักชวนเพื่อนพี่น้องที่เดินทางมาด้วยกันลงมาจากบนสันภูผาชัน

คณะของท้าวศรีมะโฮม ได้พำนักอยู่บ้านเหล่าได้ไม่นาน ก็ได้ชักชวนกันเดินทางต่อเพื่อหาแหล่งที่อุดมสมบูรณ์ เพื่อปักหลักแหล่งที่มั่นคง ได้เดินทางมาถึงหมู่บ้านโคกป่าหวาย และลัดมาทางบ้านป่าดงยาง จนมาถึงดงอี บริเวณบ้านนายจั่วปัจจุบัน อยู่บริเวณนั้นได้ไม่นาน ท้าวศรีมะโฮมและเพื่อนก็ออกล่าสัตว์ จึงมาเห็นแอ่งน้ำขนาดใหญ่พอประมาณจึงชักชวนเพื่อนที่มาด้วยกันมาปักหลักแหล่งทำมาหากินรอบๆ บริเวณริมหนองแห่งนี้ ชาวบ้านที่มาด้วยกันประมาณ ๑๗ ครอบครัวก็ได้สร้างบ้านพักเพื่อเป็นที่อยู่อาศัย อยู่ไปนานๆ เข้าชาวบ้านได้ไปขับถ่ายของเสีย เดินตามหนองน้ำก็เหยียบแต่หัวเอียน (ปลาไหล) เพราะมีเอียนมากมายเหมือนกับจี่จะเดือน (ไส้เดือน) อยู่ได้พอประมาณท้าวศรีมะโฮม ก็ได้ตั้งชื่อหมู่บ้านตนเองว่า “บ้านหนองกลางดง” ต่อๆ มาเห็นว่ามีเอียนมากมายจึงเปลี่ยนชื่อใหม่ เป็นบ้านหนองเอี่ยนดงจนถึงปัจจุบัน ท้าวศรีมะโฮม จึงเป็นต้นกำเนิดของตระกูล “ศรีบูรมย์” ในปัจจุบัน สำหรับท้าวไชยคม เป็นต้นกำเนิดของตระกูลจุมแพงและศรีสุภา ท้าวพันเพ็ง เป็นต้นกำเนิดของตระกูลผายพันธ์และตระกูลสุภาพันธ์จนถึงปัจจุบัน

บ้านหนองเอี่ยนดง เดิมทีเป็นหมู่บ้านขนาดเล็กอาศัยอยู่ด้วยกันแบบพี่น้อง เอื้ออาทรซึ่งกันและกัน ขึ้นตรงกับตำบลบ้านซ่ง อำเภอคำชะอี จังหวัดนครพนม อยู่ไปนานเข้าการขยายของจำนวนประชากร ได้แพร่พันธ์ มากขึ้นการติดต่อราชการงานเมืองของราษฎรระหว่างตัวหมู่บ้านกับจังหวัดมีความห่างไกลเกือบ ๑๕๐ กิโลเมตร ในต่อมาทางราชการจึงมองเห็นความสำคัญในการพัฒนาและความสะดวกของราษฎร ประกอบกับได้มีสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรที่มีคุณภาพในสมัยนั้นมีชื่อว่า “ส.ส.เจ็ดศักดิ์ แสนวิเศษ” วังเดินขอแยกอำเภอมุกดาหาร อำเภอคำชะอี อำเภอนิคมน้ำอภัย กิ่งอำเภอหว้านใหญ่

กิ่งอำเภอหนองสูง กิ่งอำเภอดงหลวง กิ่งอำเภอดอนตาล ออกจากจังหวัดนครพนมในขณะนั้น จน
ประสบผลสำเร็จเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๒๕ ได้มีพระราชกฤษฎีกาประกาศจัดตั้งจังหวัดมุกดาหารอย่างเป็นทางการ เมื่อการกระจายความเจริญสู่ท้องถิ่นเดิมบ้านหนองเอี่ยนคง ขึ้นตรงต่อตำบลบ้านซ่ง จังหวัดจึงมี
การจัดระบบของตำบลขึ้นใหม่เพื่อให้เกิดความสะดวกมากขึ้น บ้านหนองเอี่ยนคงจึงขึ้นตรงต่อตำบลน้ำ
เทียง (บ้านน้ำเทียงปัจจุบันเป็นที่ตั้งของอำเภอคำชะอี) ยกฐานะจากกิ่งอำเภอ เป็นอำเภอทั้งหมด จังหวัด
มุกดาหารจึงมีอำเภอในการบริหารราชการแผ่นดินในปัจจุบัน ๗ อำเภอด้วยกัน อำเภอคำชะอี แบ่งการ
ปกครองออกเป็น ๕ ตำบล ประกอบด้วย ตำบลน้ำเทียง ตำบลคำชะอี ตำบลคำบก ตำบลหนองเอี่ยน
ตำบลบ้านเหล่าสร้างถ่อ ตำบลบ้านค้อ ตำบลโพนงาม ตำบลบ้านเหล่า และตำบลบ้านซ่ง
ประชากรตำบลน้ำเทียงปัจจุบัน ๓,๓๖๕ คน

ข้อมูล...พระมหาทองรังกิตติญาโณ วัดสุริยารังษีกิตติญาราม
รวบรวมโดย นายเพชรवाल คนตรง เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๓